

paatænt ved Sundhedsvæsenets Ordning. Efter at man, hvad jeg meget paastjønner, i begge Thing og Justitsministeren ogsaa, er gaaet ind paa, at Tilfynet udstrækkes til det fjortende Aar, turde det ogsaa være erkjendt, at fra det tiende til det fjortende Aar staa Pleiebørnene størst Fare for at lide, ikke saa meget Kulde og Sult som netop Forsømmelse af Opdragelsen og Undervisningen overhovedet, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor det skal betros til en Sundhedskommission at føre Tilfyn dermed, og ikke til de særlig dertil kaldede gjennem Sogneraadene valgte Mænd og Kvinder, som Tanken var i Fjor. Det ærede Medlem, der sidst talte, ledede, saa vidt jeg husker, som Ordfører Forhandlingen i Fjor, og var inde paa disse Betragtninger. (H. Jensen: Jeg var ikke Ordfører). Det ærede Medlem talte dog i den Retning, og det er mig aldeles ubegribeligt, at det ærede Medlem nu kan anføre, at ellers faar vi ingen Lov. Det er den rigtigste Vej at gaa for de Herrer, naar de danne et Udvalg, og saa Flertallet siger: Følge I ikke os, faae vi ingen Lov, det er den rigtigste Vej, siger jeg, til at blive et Underhus i den Forstand, at vi altid ligge under. Thi naar man først er naaet til i Underhuset at faae et Udvalg, hvis Flertal mener, vi skulle følge det paa Indrømmelsernes Skraaplan bort fra det Rigtige, saa har dette ærede Flertal i Udvalget lagt os store Sten i Veien for overhovedet at faae en fornuftig Ordning af denne Sag. Det kalder man aaben, ærlig og saglig Forhandling, disse Hensyn, hvor man den ene Dag efter den anden paabe-raaber sig Ministerens Støtte for uaglige Indrømmelser overfor det andet Thing. Vi høre den ene Ordfører eller Taler efter den anden sige: Ja, det mene vi nu, men vi haabe, at Ministeren nærmere vil slaa det fast, naar han faar Ordet, at saaledes er det, naar I ikke følge os, faae vi ingen Lov, saa gaar Landsthinget ikke med os. Saa vidt ere vi komne. Nei, til saglig Forhandling hører, at der føres saglige Grunde i Marken for Forslaget, og at man ikke paa Mellemveien løber fra sine Anskuelser, hvorved Loben bliver en ganske anden, end der er tilfjortet. Det ærede Medlem fra Middelfart (H. Jensen) har endnu mange Stadier tilbage, efter Grundloven have vi 2den og 3die Behandling, to eneste Behandlinger og Fællesudvalg, og nu kommer han og anbefaler at stemme for § 8, som vi Allesammen vare imod i Fjor. § 8 lyder saaledes: „De foranstaaende Bestemmelser finde indtil videre ikke Anvendelse paa de Pleiebørn, der anbringes af Fattigvæsenet i Kjøbenhavn“. Den første Grund, siger det ærede

Medlem er den, at Fattigvæsenet har etableret et Tilfyn med sine Pleiebørn. Ja, det har ethvert Fattigvæsen her i Landet. Jeg har i en ikke kort Række af mit Liv haft med Kommunalbestyrelsesfager at gjøre, og vi kastede aldrig Pleiebørn ud paa Markedet og lod dem gaa for Lud og kolbt Vand uden at vide, hvor de bleve af, og hvorledes de bleve behandlede. Det gjør intet Fattigvæsen i Danmark, og hvor høit end det ærede Medlem sætter sine Præsters Tilfyn med Fattigvæsenets Børn, saa sætter jeg de kommunale Fattigbestyrelses Tilfyn med deres Børn ligesaa høit. Altsaa, af den Grund forekommer det mig ikke, at man behøver at give Fattigvæsenet i Kjøbenhavn en særlig privilegeret Stilling. For det andet, siger det ærede Medlem, behøve vi ikke at gjøre det, fordi det er Præsterne, der have faaet det at passe. Ja, det er en gammel-dags Tale, den kunde passe for 40—50 Aar siden, da det var Præsterne og Sognefogderne, der kunde tilkalde et Par Mænd og sørge baade for de aandelige og andre Fornødenheder, baade for Smaat og Stort, baade for det Materielle og for Undervisningsforholdet i Sognet (H. Jensen: Jeg har ikke sagt det, som den ærede Taler til-lægger mig!). Det ærede Medlem har sagt: Der er etableret et Tilfyn, og da det er Præsten, kunne vi nok blive staaende derved. (H. Jensen: Det Sidste lægger det ærede Medlem til.) Skulde det da betyde, at til Trods for, at det er Præster, skulle vi lade det staa? Saa vil jeg sige det ærede Medlem, at naar ellers alle Fattigbestyrelser i Landet have deres Fattigkommissioner, bestaaende af flere Lægsfolk, og naar de absolut skulle have særlige Bestemmelser for deres Fattigbørn, medens de Andre ere fri, fordi Præsten er der, saa kan jeg ikke forstaa det logisk Rigtige i, at det ærede Medlem sætter den enkelte Præsts Tilfyn over den hele Fattigkommission af Lægsfolk, og derfor slutter jeg, at det var det ærede Medlems Mening: ikke til Trods for, at det var Præsten, men fordi det var Præsten. Jeg skal ikke sige et Ord imod Præsterne; men det er ikke den Tale, vi have ført her. Da vi ordnede Præsternes Stilling til Skolevæsenet, fritog dem for den Pligt at være Formænd for Fattigvæsenet, fremkom der ikke den Betragtning, at naar blot Præsten var der, gjorde det ikke Noget med de Fattige, saa blev der nok sørget for dem, og da vi havde Præsterne som ene-raadige Mænd for Skolerne, idet Præsten var født Medlem af Kommunalbestyrelsen og skulde føre Tilfynet med Skolevæsenet, saa forlod man det. Da hed det sig, at